

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XV. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm608.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Desaarsag at gaae strængt i Rette med den høiærværdige Dannemand, som med saadan Flid og Fremgang har frelst saamange Snese af vore ypperste Oldefædres Navn og Idrætter fra at nedsynke i Forglemmelse, det vilde imidlertid være høist udansk og usømmeligt, thi det var at give ham Skam til Takke for det dyrebare Mindes-Mærke, han, til Dannemarks udødelige Priis og Ære, opreiste paa Skjold-Ungers Grav-Høi. Dog ikke det alene, men naar vi ret betænke Saxos Vilkaar, og Tidernes Leilighed, og xviEfterkommernes Tilstand, da maae vi taknemmelig bekiende, at ogsaa heri aabenbarer sig et besynderligt Guds Forsyn til Dannemarks Bedste, ligesom det, i det Mindste fra een Side, giver os et glædeligt Vidnesbyrd om dansk Dygtighed, forenet med det saa elskelige, ret beskedne Sindelag, som altid har udmærket ægte Dannemænd. I hine Dage, nemlig, er det vist, at ikke noget Sprog af alle dem Europas Folkefærd talde, var saa bekvemt for boglig Kunst, og skikket til i Sammenhæng at udtrykke, hvad man om Fortiden havde at sige og fortælle, som det latinske; vort Moders-Maal var det vel endog mindre end somme af de Andres, vi veed at Dansken er endogsaa alt for tilbøielig til at synes ringe om sit Eget, og havde vi da i hine Dage ei faaet en latinsk Dannemarks Krønike, da havde vi i al Fald ei faaet nogen saa god, som den nærværende, og rimeligviis slet ingen. Ja, havde end Saxo eller nogen Anden skrevet en Krønike paa Dansk, da var den dog neppe kommet til os, thi glemde Folket i de paafølgende Mørkets og Søvnagtighedens Dage, selv hvad der saalænge havde været i Folke-Munde: hine Riim og Viser, hvorefter Saxo gik; hvormeget mere skulde da ikke en dansk Bog blevet glemt og forkommet paa en Tid, da hverken Adel eller Almue kunde læse, og Latin var det Eneste, de saakaldte Boglærde fandt det Umagen værdt at læse og afskrive! Nu derimod, da Saxo fortalte Dannemarks Krønike paa de Lærdes Sprog, og det i saa fiin og prægtig en Stil, at vi endnu maa kalde det et Vidunder, da blev hans Skrift et Værk, hvoraf de danske Boglærde vare stolte, som de gjemde og afskrev, om aldrig for Indholdens, saa dog for Latinens og Lærdommens xviiSkyld, og gjorde sig siden, da Bogtrykker-Kunsten var opfundet, en Ære af, at faae præntet og udbredt mellem Fremmede.